
Opravdu živé interview s opravdovým Petrem Kellnerem

Psychodrama

Roman Sikora

Osoby:

LÉKAŘKA

PACIENT

Za vstřícnost, konzultace a podnětné nápady děkuji Ondřeji Lánskému, Pavlu Novákovi, Tomáši Tožičkovi a Jiřímu Štegovi.

1.

(Na scéně žena a muž. Lékařka a pacient. Sedí proti sobě u stolu. Lékařka v obligátním bílém plášti. Celou dobu si zapisuje poznámky. Pacient ve svěrací kazajce.)

PACIENT: V tomhle. V domě tomhle. To nevaří. Špatně nevaří. Dokonce nákyp. Občas i nákyp. Rýžový. Nákyp. Uvaří. Občas i knedlo. Zelo knedlo. Vepřo. I to uvaří. Ale ty... ty... ty... palačinky. To nedá. Prostě žrát se nedá. Ty palačinky. A taky UHO. Pořád. Často je jenom UHO. Hnědá, univerzální. Omáčka univerzální. S rýží. Nebo s kolínkami. Dokonce s kolínkami! A to říkal. Doktoru Winklerovi říkal. Že zaplatím. Obědy všechny. Zaplatím. Za měsíc, za rok. Za deset roků! Ale to ne. To on ne prostě. Že nejde to. Prý. Že to nejde. A že smířit, se smířit musím, že není. Všechno na prodej není. Tak s tím. Prý s tím se smířit. Ale jak není?! Všechno na prodej není?! To kde? Kde to žijeme? V komunismu? V bolševismu posraném? Já mluvil, mluvil přece, vždycky mluvil, o transakci jenom. O transakci. Tržní transakci. Tam všechno, svou cenu má všechno. Tak proč ústav? Proč ne? Tenhle. A klidně cenu. Si můžete říct cenu. A zaplatím. Koupím. Obědy. Večeře. Snídaně nakoupím. Celý ústav klidně. Všechno cenu. Má svou cenu, přece. I ústav. Tenhle. A ta nikdy, nikdy, nikdy, nikdy není moc vysoká.

LÉKAŘKA: Vy tedy nejste spokojen se zdejší kuchyní?

PACIENT: Kde...? Kde je doktor Winkler?

LÉKAŘKA: Dneska tady není.

PACIENT: A zítra? Bude tady zítra?

LÉKAŘKA: Ne. Zítra tady nebude.

PACIENT: Pozitíří? Co pozitíří?

LÉKAŘKA: Pozitíří také ne.

PACIENT: A co...? Co...? Co popozitíří?

LÉKAŘKA: Také tady myslím nebude.

PACIENT: A co popopopopopozitíří.

LÉKAŘKA: Za týden tady také nebude.

PACIENT: Já říkal. Vždycky říkal jsem. Mu říkal: Doktore, pozor, dávejte pozor si. Na sebe. Však nejmladší. Už nejste nejmladší. Už věk máte, svůj. Tlak svůj máte. Cévky máte, svoje. Se ucpe, nějaká vám. Srdíčko zasekne. To je hned. A šlus. Fertig. Končíte prostě. A co počali? Co bysme počali, si? Tady? Bez vás?

LÉKAŘKA: Doktor Winkler odešel do důchodu.

- PACIENT (*nedůvěřivě*): Né. To legraci. Děláte legraci si. Že jo?
- LÉKAŘKA: Ne, nedělám.
- PACIENT: Né. Né. Prostě si děláte legraci.
- LÉKAŘKA: Ne, opravdu nedělám.
- PACIENT: Ale to děláte, děláte si legraci.
- LÉKAŘKA: Promiňte, že se zase ptám, ale vážně nechcete, abych vám sundala tu kazajku?
- PACIENT: Ale jak... jak mohl? Jak tohle udělat? Jak mohl?
- LÉKAŘKA: Doktor Winkler už před patnácti lety dosáhl důchodového věku. A proto teď odešel do důchodu.
- PACIENT: A to nezáleželo? Mu? Na nás nezáleželo? Že takhle? Zničehonic takhle?
- LÉKAŘKA: Jak jsem řekla. Už před patnácti lety dosáhl důchodového věku. Proto teď odešel na zasloužený odpočinek.
- PACIENT: A proč nerozloučil, ani? Proč tajně? Proč tajně tak?
- LÉKAŘKA: Nebylo to tajné. Doktor Winkler mě ubezpečil, že to všem pacientům šetrně oznámil.
- PACIENT: Oznámil?
- LÉKAŘKA: Ale také mě upozornil, že se mohou vyskytnou případy, kdy to pacienti odmítnou přijmout.
- PACIENT: Přijmout?
- LÉKAŘKA: Ano. Že se s tím někteří odmítnou smířit. Že odmítnou přijmout skutečnost, že on, doktor Winkler, tady už nebude.
- PACIENT: Ale jak...? To není možné! Přece! Jak to, že najednou tak? Není doktor, Winkler doktor není?
- LÉKAŘKA: Obzvláště u vás mě doktor Winkler upozorňoval, že budete mít nejspíš největší problém se s tou změnou smířit.
- PACIENT: U mě? Obzvláště u mě?
- LÉKAŘKA: Ano. Obzvláště u vás.
- PACIENT: Ale... Ale proč? Obzvláště u mě, proč? To, to prostě nechápu.
- LÉKAŘKA: Abych byl upřímný, sama jsem příliš nepochopila, proč právě u vás.
- PACIENT: Nepochopila? Vy jste to nepochopila?
- LÉKAŘKA: Ne, nepochopila.

Ukázka – text není kompletní

- PACIENT: To dobře, moc dobře je, že... Že nepochopila.
- LÉKAŘKA: Proč je moc dobře, že jsem to nepochopila?
- PACIENT: Protože...Protože, kdyby pochopila, byste pochopila, to zabít. Musel zabít. Bych zabít dát vás.
- LÉKAŘKA: Zajímavé. A proto, že jsem to nepochopila, mě nezabijete?
- PACIENT: Ne, to ne. Vy jste to nepochopila. Já nezabil... Proč bych zabíjel? Já sám zabíjel? Vás. Já zabít. Nechal bych vás zabít. Ten rozdíl. Cítíte ten rozdíl? Chápete? Já musel, prostě bych musel dát vás. Zabít. Chápete?
- LÉKAŘKA: Ne. To nechápu. Vysvětlete mi to.
- PACIENT: Tak já nevím. Nevím, jak upřímný, jak upřímný moc můžu. K vám být můžu.
- LÉKAŘKA: Ke mně můžete být naprosto upřímný.
- PACIENT: Myslíte?
- LÉKAŘKA: Doktor Winkler byl ke mně naprosto upřímný. Myslíte, že vy nemůžete?
- PACIENT: Tak... Tak... Jestli i doktor, i Winkler upřímný. K vám byl... Naprosto upřímný?
- LÉKAŘKA: Ano, byl.
- PACIENT: Tak i já. I já k vám můžu. K vám budu. Naprosto. Úplně upřímný.
- LÉKAŘKA: Tak prosím.
- PACIENT: Takže víte, co doktor Winkler...?
- LÉKAŘKA: Co doktor Winkler?
- PACIENT: Co pro mě dělal? Co udělal pro mě? Winkler? Doktor?
- LÉKAŘKA: Co pro vás udělal doktor Winkler? Promiňte, jen vás zkouším. Já samozřejmě vím, co pro vás doktor Winkler udělal. Jen si chci ujasnit, jestli oba víme totéž.
- PACIENT: Tak v kostce. Shrnul to, bych. Abych to. Doktor Winkler rakouské, občanství rakouské měl. A tak jako dobrý. To moc dobrý nápad byl, víte?
- LÉKAŘKA: Ano. Jsem přesvědčena, že to byl moc dobrý nápad. Ale pokračujte. Ráda se dozvím podrobnosti.
- PACIENT: Podrobnosti? Vy nevíte? Od Winklera? Od doktora? Nevíte? Podrobnosti?
- LÉKAŘKA: Ale vím. Samozřejmě, že vím, spoustu podrobností.

Ukázka – text není kompletní

PACIENT: Takže víte, že teď soudí. S českým státem soudí, se. O pohledávky. Ale o moje pohledávky. Co bance, v agentuře Konsolidační já nakoupil, kdysi. Nedobytné. Levně nakoupil. A stát ručil, za ně ručil. Ale to já přiznat, nemůžu přiznat, že moje. Ty pohledávky. A Winkler, doktor, se za mě soudí. A já vzadu. Jenom v pozadí stojím. Protože, chápejte. To chápat. Musíte chápat, že když zakázky. Od státu zakázky mám. Spoustu mám. Zakázek. Od státu. Tak hloupé by bylo, kdybych se soudil. Po státu vymáhal. Já sám. No ne? A tak Winkler. Doktor Winkler místo mě, se soudí.

LÉKAŘKA: A kolik myslíte, že ty pohledávky činí?

PACIENT: Tak to složité. Komplikované je. Protože tam úroky. Pořád. Naskakují nějaké. Penále. Taky nějaké. Ale to přibližně jenom. Tak odhadem. Jenom.

LÉKAŘKA: Tak kolik?

PACIENT: Tak patnáct.

LÉKAŘKA: Patnáct? A čeho přesně patnáct?

PACIENT: Čeho? Čeho patnáct? Tak miliard asi, ne? Prý čeho patnáct!

LÉKAŘKA: Patnáct miliard?

PACIENT: Ano, patnáct. Plus mínus, miliard.

LÉKAŘKA: Takže chcete říci, že doktor Winkler byl pro vás důležitý.

PACIENT: Prosím?

LÉKAŘKA: Ptám se, jestli byl pro vás doktor Winkler důležitý?

PACIENT (*nevěřičně*): Důležitý? Jestli byl důležitý? Pro mě? Winkler?

LÉKAŘKA: Ano. Přesně na to se ptám.

PACIENT: Ptáte... Vy se ptáte, jestli... Pro mě jestli... Jestli je pro mě 15 miliard důležitých?

LÉKAŘKA: Ne. Já se vás ptám, jestli byl pro vás doktor Winkler důležitý.

(Pacient se zjevně zasekne. Dlouze na Lékařku nevěřičně hledí.)

PACIENT: Já... Já... Já...

LÉKAŘKA: Ano? Poslouchám.

PACIENT: Já... *(A zase se na dlouho odmlčí.)*

LÉKAŘKA: Tak změňme téma. Opravdu si nechcete sundat tu kazajku?

PACIENT: Co?

Ukázka – text není kompletní

- LÉKAŘKA: Jestli byste se necítil pohodlněji, kdybych vás zbavila té svěrací kazajky?
- PACIENT: Proč?
- LÉKAŘKA: Tak třeba proto, že byste si připadal volněji, pohodlněji...
- PACIENT: Nikdy. Winkler, doktor Winkler nikdy, mě nikdy neptal, jestli sundat. Jestli kazajku sundat chci.
- LÉKAŘKA: Neptal?
- PACIENT: Ne. Nikdy. Neptal se nikdy.
- LÉKAŘKA: A nechcete?
- PACIENT: To proč? Proč ptáte? Se na to ptáte? Doktor Winkler, nikdy, nikdy...
- LÉKAŘKA: Ano, to už jste říkal.
- PACIENT: Tak proč?
- LÉKAŘKA: Vy nechcete třeba volně pohybovat rukama?
- PACIENT: Rukama?
- LÉKAŘKA: Ano, rukama. Volně gestikulovat. Třeba byste se mohl napít vody, která před vámi stojí. Mohl byste se třeba poškrábat na hlavě, na rameni, když vás tam bude svědit.
- PACIENT: Doktor Winkler nikdy...
- LÉKAŘKA: Ano, to už jste říkal. Ale doktor Winkler tady už není a nebude. A abych byla upřímná, jeho metody se mi jeví poněkud nemoderní. Svěrací kazajka je podle nejnovějších studií neefektivní a měla by být používána jen u opravdu těžkých případů, u kterých hrozí, že budou nebezpečné sobě nebo okolí.
- PACIENT: Doktor Winkler nikdy, nikdy...
- LÉKAŘKA: Nemáte rád změny?
- PACIENT: Já jestli... Co?
- LÉKAŘKA: Ptám se, jestli nemáte rád změny.
- PACIENT: Změny? Jaké změny?
- LÉKAŘKA: Nikdy jste neměl rád změny?
- PACIENT: Ale ano, ano, kdysi měl. Jsem měl rád změny. Ale to doba. Úplně jiná doba byla. Doba změn to byla. To komunismus. Jsme komunismus porazili. Víte? Víte, co komunismus? Co komunismus byl?
- LÉKAŘKA: Mám dojem, že vím.

- PACIENT: Vy víte? Vy že víte? Nic nevíte! Vy nezažila jste. Tohle. Určitě. To byla doba. Strašná doba! To zlo. Úplné zlo bylo. Když prodat jsem, prodat chtěl. Právítko. Spolužákovi právítko. Co za korunu. Jsem za korunu koupil. A skoupil, vykoupil jsem všechna, všechna právítka vykoupil. V papírnictví. V Liberci vykoupil. A za tři, za tři koruny jsem prodat chtěl. Mu ho chtěl. Tak rodiče. Hned do školy rodiče volali. Potom. A výprask. Já výprask dostal, doma. Protože prý ukradl, jsem peníze z peněženky ukradl, tátovi. Tak taky. Kvůli tomu taky. I když půjčil, jsem půjčil si jenom. Je jenom. A on úroky, mi páskem, na prdel úroky vysázel. Nebo když bony. Když valuty nakoupil. Marky, dolary. A prodat jsem chtěl. Tak pořád. Přes rameno pořád se ohlížet. To obavy. Strach. Tak taková. Strašná doba. Žádná svoboda. Útlak. Bezpráví! Teror!
- LÉKAŘKA: Takže jste změny dřív rád měl a teď už nemáte?
- PACIENT: Ale změny! Jaké změny, pořád?! K čemu změny? Proč změny? Vždyť funguje, všechno, jak má všechno. Tak jaké změny? Pro generaci, pro moji generaci, to svoboda, pracovitost, podnikavost, podnikavost, chápete? A k tradicím, úcta k tradicím, to hlavně, jsou základ. Úplný základ. Na tom. Na tom jsme vyrostli. A formovali. To hodnoty! Jsou hodnoty! Chápete! Na těch vyrostli. Jsme vyrostli! A formovali! Sebe i svět formovali! A vybudovat. Podnikání svoje vybudovat! Chápete?! Po celém světě vybudovat! A co? Co dneska? Evropa. Západ takzvaný. Každý, každý by chtěl, něco. Pořád. To ideologie. Úplná ideologie je. Té, té individuální... induviální... indivá... individuální nárokovosti! Každý jenom ruce. Jenom ruce natahuje. Po tom. Co nepatří mu. A rovnostářství furt, pořád nějaké. Levičácké! Neomarxistické! A relativizování tradvičních hodnot. Tradičních! Tak to je! To je to! Ale... Ale... Já věřím. Prostě věřím. *(Maximálně se soustředí.)* Že česká společnost, která tradičně stojí především na umu a pracovitosti zdejších lidí, v takovém světě obstojí.
- LÉKAŘKA: Vy tedy trváte na tom, že jste Petr Kellner?
- PACIENT: Co? Cože? Trvám? Já... Já trvám na tom...? Doktor Winkler nikdy, nikdy...
- LÉKAŘKA: A trváte na tom, nebo netrváte?
- PACIENT: Ale já... Já přece jsem. Já přece jsem Petr Kellner.
- LÉKAŘKA: Rozumím. Mohu vám tedy říkat Petře?
- PACIENT: Co?
- LÉKAŘKA: Jestli vám mohu říkat Petře.
- PACIENT: Nikdo! Nikdo neříká. Mi neříká Petře! Nikdo! Jen má žena. Ta říká. Mi říká: Petře. Ale nikdo, jinak nikdo neříká. A nebude říkat. Mi Petře. Nebude! Rozumíte?

Ukázka – text není kompletní

- LÉKAŘKA: A jak vás mám tedy oslovovat?
- PACIENT: Já nechápu. Vás chování? Nenaučili chování? Slušnému? Když potkáte? Neznámého? Někoho? Kdo starší, než vy? Než vy je? Tak jak? Jak ho oslovujete? Někoho? Kdo o 200. O 200 miliard víc má, než vy má? Tak jak?
- LÉKAŘKA: Pane Kellnere?
- PACIENT: Co?
- LÉKAŘKA: Oslovuji ho: Pane Kellnere?
- PACIENT (*se zarazí*): Aha. No ano! Ano! Oslovujete ho: Pane Kellnere! Přesně! Takhle ho. Ho oslovujete. Třeba.
- LÉKAŘKA: Rozumím, pane Kellnere. Mohu vám tedy položit několik dalších otázek?
- PACIENT: Dobře. Samozřejmě. Otázky. Další. Ty můžete. Mi položit můžete. Vždyť proto. Jsem souhlasil proto, s rozhovorem. S interview. Tímhle. Jen proto. Aby otázky. Byly nějaké, otázky. A odpovědi. Samozřejmě. I odpovědi.
- LÉKAŘKA: Měl jste rád své rodiče?
- PACIENT: To neztejte. Se neztejte, ale o rodičích... To soukromé. To věc soukromá. A já nebudu. O nich mluvit nebudu.
- LÉKAŘKA: Dobře. Co vaše manželka? A děti?
- PACIENT: To neztejte. To soukromé. To zase. A já o soukromí. O věcech soukromých, nemluví. Do médií prostě. Nemluví.
- LÉKAŘKA: V jednom z mála rozhovorů, které jste poskytl, jste řekl, že v létě jezdíte rád s dětmi pod týpí.
- PACIENT: To ano. To jezdím. Ale teď chodím. Spíš chodím. Pod týpí. V létě.
- LÉKAŘKA: Chodíte? Už nejezdíte?
- PACIENT: Jsem koupil, si. Kousek. Lesa kousek takový. Malý. Hned za domem. V Dolním Podkozí, víte? Tam bydlím teď. V Podkozí. Mám dům tam. Maličký takový. A les. Kus lesa. Kousek takový. Maličký. A heliport, abysme na večeři, na oběd někam. Mohli. Za prací, třeba. To taky. Na letiště. Tam kuchaře mám. Na letišti. V Ruzyni. Každý den. Dvacet jídel každý. Den každý. Vaří jako. Kdyby letělo. Se někam. Náhodou. Letělo. Tak aby oběd. Večeře. Aby jídlo bylo. Však po celém světě lítám. A sbírku. Aut sbírku. Skromnou takovou. Co Renátka. Moje žena. Ona miluje. Auta miluje. A tak třicet asi. Možná čtyřicet jich má tam. Takové ty. Značky takové. Ani neznám, všechny. Maserati, Bentley a nevím. A stáje. Na koně stáje. Zas pro dcerku. Pro Aničku. Tak jmenuje, víte?

Anička se. Ona jezdí. Na koních jezdí. Ráda. A sportovně. To taky. Sportovně jezdí. Sportuje. Na koních. Skáče. Na koních. Parkur. Skákání. Hop, hop. Přes překážky. Hop, hop. A klisnu jsem jí koupil. Nádhernou, krásnou klisnu. Za čtvrt miliardy koupil. Gatese přeplatil. Čuráka. Gatese. Mi vyfouknout chtěl. Klisnu. Ale já koupil. Já, chudý chlapec, z Česka chlapec. Přeplatil. Gatese. A ta klisna, ta kobyla pitomá, zlomila. Mé dceři. Ji ze sedla. A nohu jí zlomila. Kobyla. Za čtvrt miliardy herka. Catch Me If You Can. Tak jmenovala, herka se. A už nejmenuje. Jsem přejmenoval ji. Kladivem přejmenoval. Teď jmenuje, herka jmenuje se: Jump if you can. (*Směje se.*) Jump if you can! Tak už nenaskáče. Teď moc. Toho. (*Směje se.*) Jsem nohy. Kladivem. Zadní nohy přerazil. Svini. Herce. Člověk respekt. Prostě musí, si respekt zjednat musí. Umět zjednat. Do stolu bouchnout. Zařvat. Až okna se třesou. Když skleničky. Nejsou skleničky čisté. Když pořádek není. Když na dceru, na manželku si dovolí. Někdo. Něco. Nohy zpřerážet. Herce třeba. Za čtvrt miliardy herce. (*Pořád se směje.*) Aby viděli, všichni viděli, že sranda. To není s vámi, žádná. Není prostě. A všichni. Si myslí všichni. Jak jednoduché. Jak snadné to mám. Já! Já! To vůbec. To nemám vůbec. Můžete snažit se. Jak chcete snažit, ale myslíte? Copak myslíte? Že někdo? Že jste jen tak, jen tak se stanete, někdo? Šplháte. Nahoru šplháte. Miliardy, ty máte, miliardy. Ale stačí? Myslíte, že berou vás? Rodiny významné? Že berou vás? Jen tak? I když tři sta, pět set miliard máte, nic. Vůbec nic. To neznámá nic. Ani ruku. Ruku ani. Nepodají vám. Rockefelleri. Rotschildové. A myslíte. Vy myslíte, že najdete? Že v žebříčkách najdete? U Forbesa? Je najdete? Tam jenom nuly. Takové nuly, jak já a Bezos, Gates a Kochy najdete! Nebo Sorose, židáka jednoho. To pro chudáky. Ty žebříčky. Pro pitomce jsou. Žádné. Žádné informace nenajdete. O nich. Žádné! Pořádné! Od 1913. Od roku 1913 je každý, dolar každý, co vytiskne, každý pitomý dolar, co vytiskne se, půjčujou americké vládě. S úrokem! S úrokem! A kdo kasíruje? Kdo inkasuje? Ty úroky, kdo? No není, Home Credit není to. Můj Home Credit! Vždyť šikanovaný. Já šikanovaný jsem. Těmahle. Rukama těmahle. Když Forbes. Když Forbes napíše. Mě do žebříčku zařadí. Nejbohatších. To šikana. Šikana je. Plivanec. Do ksichtu plivanec. A těmahle rukama! Těmahle!

LÉKAŘKA: Nechcete přece jen...?

PACIENT: Nechci! Těmahle rukama, sám jsem. Sám vybudoval. Sám. Úplně sám! Úplně!

...